

fremsat om en Tvangsforsikring eller, som han kalder det, en Folkeforsikring. Disse Planer gaa, tagne i meget grove Træk, ud paa, at i Alderen mellem 16 og 30 Aar eller 18 og 33 skulle unge Mennesker i Fremtiden indbetale 24 Kr. aarlig pr. Hoved til en stor Forsikringskasse. Denne Forsikringskasse skal saa samle en mægtig Kapital. Det Beløb, som indbetales hvert Aar, hvis man kun tager een Aargang til at begynde med, vil være $1\frac{1}{2}$ Mill. det første Aar. Lader man Aargang efter Aargang rykke ind i Rækken, stiger Beløbet med $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. hvert Aar, indtil det i Løbet af 15 Aar stiger til at være omkring 20 Mill. Kr., som ere indbetalte i Kopskat af denne Befolkning til denne store Forsikringsfond. Denne Fond synes mig at være en ren Fabelfond. Den højtærede Indenrigsminister tænker sig den paa en Størrelse af 1,500 Mill. Kr. Jeg ved ikke, om det er lidt mere eller lidt mindre, jeg har undertiden set 1,200, undertiden 1,500 Mill., men paa saa store Tal gør det maaske ikke fra eller til. I alt Fald ville vi med dette Beløb komme op over, hvad man er naaet til i Tyskland. Det vil være faldet i den højtærede Indenrigsministers Lod i dette lille Land at overgaa, hvad Bismarck kunde udføre i Tyskland. Dér er man en lang Række af Aar efter Bismarck's Død naaet til en Fond, som omtrent har denne Størrelse. Medens man indbetaler til denne Fond, skal den gamle Alderdomsunderstøttelse blive bestaaende, følgelig ogsaa Udgifter og Skatter dertil. Den skal for Resten ogsaa blive bestaaende bagefter, naar Fonden er fuldt indbetalt, og man derved har faaet Summen til at give en Rente til Invalidider og gamle. Skal der nu betales noget ud i Løbet af den Tid? Ja, til Invalidider skal der udbetales lidt, efterhaanden som de blive arbejdsudygtige. I de første Aar bliver det meget lidt, en Snes Aar frem i Tiden bliver det noget mere. Med Hensyn til selve Alderdomsunderstøttelsesrenten bliver Forholdet, saa vidt jeg forstaar, det, at selv de yngste Medlemmer i Tinget kun have en begrænset Udsigt til at se den første Alderdomsunderstøttelsesrente blive hævet fra denne Anstalt, idet denne Udbetaling først skulde begynde om nogle og fyrretyve Aar, naar man er naaet til, at de, der som 18-aarige ere gaaede ind i denne Forsikringsinstitution, ere komne til en Alder af 65 Aar.

Naar jeg ser herpaa, maa jeg — det maa jeg bede Ministeren tilgive mig — som min oprigtige Mening sige, at man her i en sjælden Grad har forenet Uretfærdighed

og Uforstand, og jeg kan derfor heller ikke nægte, at det fra først af var mit Indtryk, at det hele var et barokt Indfald af den højtærede Minister, som han hurtigt vilde komme bort fra, men dette synes ikke at være Tilfældet. Den højtærede Minister fortsætter med Møder om dette Spørgsmaal. Endnu for kort Tid siden har han holdt et stort Foredrag om denne Sag ikke langt her fra Byen, og derfor vil jeg bede den højtærede Minister, som i Foraaret, da vi vare ved Finanslovens tredie Behandling, var optagen i Landstinget og derfor ikke kunde udtale sig her i Tinget om disse Planer, at forelægge dem for os under denne Finanslovbehandling. Nu have de været omtalte paa Møde efter Møde, ere gaaede ind i Bevidstheden, ere blevne drøftede rundt om i Landet paa den højtærede Ministers Initiativ, og det vilde derfor være tiltalende, om vi fik en Fremstilling af dem her i Tinget. Jeg vil ikke forlange, at den højtærede Minister skal holde ganske det samme Foredrag, som han har holdt omkring i Landet — der er et Afsnit, som er en historisk Skildring af Fattigplejen, det behøve vi ikke her —, men det vilde ikke være galt at faa at vide, hvori selve hans Fremtidsplaner bestaa. Jeg er nogenlunde underrettet derom, fordi jeg har set det refereret adskillige Gange og ved et Møde har haft Lejlighed til at spørge den højtærede Minister. Men jeg har det Indtryk, at mange af Tingets Medlemmer ere uklare over, hvad disse Planer gaa ud paa. Naar jeg mødes med en eller anden af det moderate Parti og omtaler disse Ting for dem, faar jeg ikke sjældent den Bemærkning til Svar: Det vide vi ikke noget om; hvis Indenrigsministeren virkeligt tænker paa noget saadant, hvad vi ikke kunne tro, kunne vi ikke følge ham. Netop derfor synes jeg, det vilde være paa Tide, at disse Planer, selv om de endnu ikke helt have fæstnet sig i Lovform, kom til at foreligge for Tinget.

Den højtærede Minister kan sige, at vi kunne vente, indtil Invaliditetskommissionen er færdig, men hvis Rigsdagen kan vente, havde det maaske været det rigtigste ogsaa at lade Befolkningen vente. Naar Sagen har kunnet forelægges for Befolkningen paa Møder, kan det ikke være for tidligt at fremlægge den ogsaa her. Jeg tror, der aldrig vil komme noget ud af disse Planer, der er ikke stor Sandsynlighed for, at det vil ske, men selv om det skulde ske, hjælper det ikke paa Finansforholdene. Ganske vist har den højtærede Indenrigsminister en Gang imellem antydnet, at naar man